

Rumunsko

Když se v Čechách před někým zmíníte, že jste žil půl roku v Rumunsku, tak si buď poklepe na čelo nebo se zeptá, co jste tam proboha dělal. Ale já si tuhle šílenou zemi nemůžu vynachválit. Ono se říká, čím chudší země, tím hodnější lidi. A to mohu jen potvrdit!

V Rumunsku jsem strávila celý půlrok jako dobrovolník na Evropské dobrovolné službě (EDS) ve městě Craiova. Jela jsem, dá se říct, hodně narychlo a dorazila jsem tam k ostatním se tří týdním opožděním a bez znalosti angličtiny. Takže začátky byly více než kruté. Ale díky pevný vůli a hlavně skvělým lidem jsem i přesto zůstala a postupně se rozmluvila.

V Craiově nás dobrovolníků bylo 11 a ze všech různých zemí. A v celém Rumunsku nás jenom ve stejném termínu bylo kolem 60. A já jako Češka jediná! Svým pozdním příjezdem jsem sice přišla o popříjezdové školení, které se konalo v horách v hotýlku, kde se všichni sjeli a seznamovali. Ale konalo se to i v půlce a já ještě předtím všechno seznamování dohonila. Oni jsou totiž dobrovolníci taková jedna veliká rodina. Tak jsme o víkendech cestovali a přespávali v jiných městech buď u ostatních dobrovolníků nebo jsme našli levné ubytování a nakonec zkusili i couchsurfing. Rumuni jsou strašně srdeční a hodní lidé, takže s autostopem a s jakoukoliv jinou pomocí nebyl problém. A každý řidič při stopování nás varoval, že to není bezpečné a že nám ten autobus klidně zaplatí, pokud na něj jako dobrovolníci nemáme. Tak jsme procestovali, dá se říct, skoro celé Rumunsko.

Ale abych nemluvila jen o zábavě. Taky jsem tam přijela dělat dobrovolnou práci. Jenže Rumunsko je typický latinský stát, takže se tam nikam nespěchá a pořád se všechno jenom připravuje, než se začne něco pořádně dělat. Navíc EDS je tam v začátcích, tak to nemají ještě pořádně propracované. Ale snaží se. Tak jsem si trochu počkala, než jsem se pustila do práce. Měli jsme prostor a prostředky k děláni čehokoliv, co nás napadne. Tak třeba já jsem chodila do jedné partnerské školy za dětmi, kde jsme měli párkrát v týdnu něco jako pracovky. Modelovali jsme s fimem, kaširovali, malovali, modelovali a tak různě. Děti to měly rády a já se při tom taky dostatečně vyřádila. Jinak ostatní dobrovolníci v Craiově vedli třeba fotbalový oddíl, holky ze Španělska se věnovaly jen jedné zanedbané škole speciálně pro romské děti, kde jsem taky často a ráda pomáhala. Ital pořádal European Cinema Revue, kde pouštěl evropské nezávislé filmy studentům ve školách, na univerzitách nebo večer na kolejkách. A tak různě. Rozhodně jsme se nenudili.

Bydleli jsme v různě rozmístěných bytech po celé Craiově. Většinou po čtyřech. Milovala jsem večery, kdy jsme se všichni sešli na jednom z bytů a promítali si filmy a společně vařili a povídali a povídali.

Když to tak shrnu EDS mi hodně moc dala. Získala jsem tam spoustu kamarádů, se kterými jsem stále v kontaktu a plánuji je v brzké době navštívit. Zjistila jsem, že se o sebe dokážu postarat, naučila jsem se anglicky a jak se říká poznala sama sebe. Jen mě mrzí, že na Evropskou dobrovolnou službu můžu jen jednou za život. Jela bych hned bez váhání znova. A tohle doporučuji naprosto všem, skvělá zkušenost a úžasná svoboda. Ale je tu jedno riziko! Možná už pak vás cestování nepustí. Jako mě. Zítra odlétám na půl roku na Krétu.

La revedere

Kačka Maršíková